

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

Asbury 2023:
fronty
na modlitbu
/ 6

Filipíny:
Bible láme
moc šamanů
/ 8

Jan Eriksen
znovu
mezi vrahy
/ 21

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** Cestou k životu je...
umírání
David Novák

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6** Vylítí Ducha
na Asbury University
Andrew Funka
- 7** Potěšovat Izrael
a kázat pohanům
Jitka Evanová

ROZHOVOR

- 8** Mezi lovci lebek byla
pomsta znakem mužnosti
Glenn Machlan

TÉMA: NA VEČEŘI S JEŽÍŠEM

- 12** Co je vlastně důležité?
Pavel Černý
- 14** Večeře Páně: rituál,
nebo výsada?
Dave Patty
- 16** Zůstaňte ve mně
a já ve vás
Bohuslav Wojnar
- 17** Stůl Páně: tři omyly
Tomáš Dittrich

MŮJ PŘÍBĚH

- 18** Zpočátku to byla
jen zábava...
Jaroslav
- 19** Afričan Charlie
a můj návrat k Bohu
Veronika Nenálová

POVÍDKA

- 20** Krušno na horách
Pavel Bosman

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 21** Jan Eriksen
s láskou mezi vrahy
živi

Z HISTORIE

- 22** Našla útočiště
a nabízela ho jiným
Jitka Evanová

RECENZE

- 24** Vítězství nad temnotou
Pavel Kolegar
- 25** Zajímá Boha naše tělo?
Vít Šmajstrla

PŘIPRAVUJEME

- **téma:**
Křesťan v zaměstnání
  - zajímá kolegy, čemu věříme?
  - trhat partu, nebo ne?
- **rozhovor:** Serhij Lvov
  - s pastorem kyjevského sboru nejen o pomáhání na frontové linii
- „Když tu zůstanete, zničíte vás“
  - svědectví o střetu s mafii

6

Probuzení bez velkých kamer vylítí Ducha na Asbury University

12

Co znamená „přijímat nehodně“? téma: Na večeři s Ježíšem

21

S láskou mezi vrahy Jan Eriksen na Mírově a v Kuřimi

8

Ničí misionáři původní kulturu? s Glennem Machlanem o misi na Filipínách

18

Zpočátku to byla jen zábava... příběh čtenáře

22

Našla útočiště a nabízela ho jiným Corrie ten Boom, ochránkyně Židů

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 34 / DUBEN 2023

CENA 59 Kč / 2,10 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: SK Christiana Bratislava, tel.: +421 915 317 476 (volat po 15:00 nebo SMS), e-mail: zivot.viry@christiana.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Mgr. Jitka Evanová

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová, Mgr. Tomáš Coufal

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM SOLIDUM | **RENOMIA NETWORK**

Milý čtenáři,

našenyých 72 učedníků se po návratu z misijního výsadku Ježíšovi „pochlubilo“: „Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu!“

Ale proč? Proč nemluvili také o tom, že uzdravili spoustu lidí? Nebo že lidé pozitivně reagovali na evangelium? I to nepochybně zažili.

Vysvětlení najdeme, když to, čím Ježíš pověřil předchozí krátkodobý misijní „výjezd“ dvanácti apoštolů, porovnáme s úkoly pro 72. Kromě toho, že apoštolům na rozdíl od širšího okruhu učedníků zapověděl mít v záloze náhradní oblečení a 72 zase na rozdíl od dvanáctky poslal naboso, najdeme v obou soupisech podstatnější rozdíl: těch 72 nedostalo pověření vyhánět demony.

Napadají mě otázky. Proč ten rozdíl? A druhá otázka: Proč demony vyháněli, když věděli, že na rozdíl od apoštolů to v popisu práce nemají? Na tuhle otázku, myslím, odpovědět umím. Vyháněli je, protože se setkali s demonizovanými lidmi. Zřejmě přemýšleli, jestli do toho jít, když jim to Ježíš neuložil. Asi se ošivali, možná měli trochu strach, ale ti lidé pomoc potřebovali. Protože chodili po dvojicích, představuji si, že tento problém řešila nejedna z nich. Předpokládám, že to všechny dvojice (nebo aspoň většina z nich) nezávisle na sobě vyřešily stejně a demony vyhnaly. Když se po výjezdu sešli, vyprávěli si o tom a radovali se z jednoty, která se projevovala, i když nebyli domluveni. Taky je blažilo, že se podíleli na působení Boží moci. V tom se jim nedívám.

A pak přijde ta Ježíšova studená sprcha: „Z toho se neradujte!“ Vidím vztyčený kazatelský/karatelský prst a vysvětlování, že úspěch při vyhánění demonů za radost nestojí, že radovat se z takových dětských věcí je dokonce škodlivé, ba že nás to odvádí od toho, co má skutečný duchovní význam, tedy od vykoupení v Kristu.

To je reformovaná kazatelská zkratka par excellence. Z toho, co je zaznamenáno v Pismu, se na základě nevím jaké logiky vyvodí poselství protikladné k tomu, co říká Bible.

Když odejde démon nebo když je někdo uzdraven, vždy to přináší povzbuzení a radost. Zázraky přece dělá Bůh a vidět ho při díle je krásné, a ještě krásnější je se s ním na tom podílet.

Kdepak, Ježíš nevyrukoval s tím, že není důležité, že byli lidé osvobozeni, ani že je to lhotejné, a proto není správné se z toho radovat. Nenačázím jiné vysvětlení, než že Ježíš jen ukazuje na základ a úběžník radosti: Jsme zachráněni a jdeme do nebe. Na této skutečnosti stojí naše další, dílčí, ale i tak veliké křesťanské radosti, například že jsme nástrojem něčího osvobození. Kdybychom měli jen ty podružné radosti, byli bychom chudí. Širšímu okruhu učedníků to tenkrát docházet nemuselo (bylo to před Vzkříšením), tak jim to Ježíš zvlášť kladl na srdce.

Zpátky k první otázce: Proč Ježíš dvaasedmdesátku vymítáním nepověřil, když to potřebovali a když to stejně nakonec s úspěchem dělali?

Naskýtají se technická vysvětlení. Například že to evangelista jen zapomněl uvést. To podle mne neseď: V takovém případě se nedá vysvětlit, že se učedníci radovali jen z osvobodování od demonů. V citovaném výroku: „Pane, i démoni...“ je navíc

slovíčko „i“, což ukazuje právě k předpokládanému kontextu.

Co když to Boží syn v instrukcích uvést zapomněl? Nepochybuju, že Syn člověka byl chlapík jako my, ale zase ne tak docela. Paměť měl určitě výbornou. Takové věci měl navíc „promodlené“. Všechny jeho výroky jsou dnes modelové a on věděl, že se jimi stanoví. Každá jeho informace se děla, nikdy neřekl nic špatně... Nezbyvá nám než připustit, že vynechání bylo záměrné. Proč?

Nabízím jen pokus o vysvětlení nesnadného problému: Chtěl, aby si to objevili a proslapa-

Učednická improvizace

li sami. Proto to Dvanáct muselo mít v zadání, a 72 už ne. Tak byl vlastně vytvořen standard pro službu evangelisty (ovšemže bez těch vnějších věcí: evangelisté už nemusejí chodit bez peněženky, jak to nakonec přenastavil sám Ježíš – viz L 22,36). Standard byl vytvořen a později vyslaní učedníci na něj mohli reagovat. A taky reagovali.

Znamenalo by to, že Otcova vůle a Ježíšovy plány pro dvaasedmdesát počítaly nejen s jejich aktivním zapojením, ale i s tím, že budou tvořit a samostatně spolupracovat. Bez toho by se Boží vůle s těmi, kterým měli pomoci, ani s nimi samými, nenaplnila. Otroka, který zakopal hřivnu, jeho pán nepochválil. Měl dělat aktivní kroky, a nedělal. V podobnosti o hřivnách u Lukáše ho pán označil jen za špatného otroka, u Matouše v trochu jiném, ale velmi blízkém podobnosti, je to otrok zlý a lenivý, který zřejmě dokonce ztratil věčný život (Mt 25,30).

Dvaasedmdesát podle mě má být příkladem pro nás: Náboženské, ba ani mechanicky přijímané biblické instrukce ať nás neomezují v horlivosti ani v tvořivosti. Bůh od nás očekává poslušnost bezvůle, ale nikoli robotickou. Přímou počítá s tím, že budeme iniciativní, že přijdeme s novými věcmi, bez kterých se, světe div se, neuskuteční jeho vůle.

Kdybych skončil tady (což by, uznej, byla vhodná pointa), mohli by tento text zneužít lidé, kteří si z Bible dělají trhací kalendář, a to jim nechci dopřát. Pozor: Uzu Bůh zabil jen kvůli tomu, že se dotkl Boží schránky. Asi ani nevěděl, že se to nemá. Před Kristovým tribunálem stane v branách věčnosti skupina křesťanů, kteří v jeho jménu mj. taky vyháněli demony, a Ježíš je na rozdíl od těch 72 posle do věčného ohně. S Božím slovem se nežertuje ani nelicituje. To, co píšu o poslání dvaasedmdesátí, i to, co z toho vyvozují, má smysl jen když Bibli čteme a posloucháme v rámci osobního vztahu s Bohem. Jen potom můžeme s odvahou bosých misionářů překračovat nejrůznější hranice.

Tomáš Dittrich

Cestou k životu je... umírání

DAVID NOVÁK

Ilustraci foto: f123005

Představte si, že na něčem celý život pracujete, až nakonec dosáhnete cíle a stanete se známým. Lidé vás následují, milují vás a důvěřují vám. Na samém vrcholu se zastavíte a zjistíte: „Nemá to smysl, nejraději bych to všechno, co jsem dělal, pohřbil.“

Připomíná to situaci z úryvku z Janova evangelia (viz rámeček). Ježíš slavně přijíždí do Jeruzaléma. Je tak populární, že to jeho opozice shrne slovy: „Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním.“ (v. 19) Sám Ježíš svým učedníkům řekne, že „bude oslaven“ (v. 23). Jako by tím potvrzoval slova farizeů o tom, že jej následuje celý svět. Zřejmě v něm mnozí našli potvrzení slov o přicházejícím Mesiáši, který nastolí mír a přinese spravedlnost a právo.

Do této radosti najednou Ježíš pronáší slova o pšeničném zrně, umírání, a dokonce nenávisť ke svému životu... Jako by řekl, že jeho sláva nemá smysl. Proč věci tak hrotí? Myslí to vážně? Skutečně se máme vzdát života?

Podobný výrok najdeme u C. S. Lewise: „Vzdejte se sami sebe – a naleznete skutečné já. Ztratíte svůj život – a naleznete jej. Denně přijímejte smrt, smrt svých ambicí a největších přání, a nakonec i smrt svého těla, a naleznete věčný život. ... Nic z toho, co ve vás nezemřelo, nevstane z mrtvých. Budete-li hledat sami sebe, nakonec naleznete pouze nenávisť, samotu, zoufalství, vztek, zkázu a zánik. Hleďte však Krista, a naleznete jej a s ním i vše ostatní.“

Jenže jak tato slova zapadají do našeho myšlení? Do doby, kdy se skloňují slova jako seberealizace, sebeprezentace, sebezdokonalení, sebepotvrzení, sebevědomí, využití svého potenciálu. Kdy je důležité sám sebe nalézt, rozvinout, prosadit, na sebe upozornit...

Některé modely církvi se točí okolo myšlenky, jak udělat církev atraktivní, „nízkoprahovou“. Chápu tuto snahu, koneckonců se o to do jisté míry pokoušíme i v našem sboru. Hrozí však, že při ní zapomeneme na Ježíšova slova o následování. V tomto pojetí je totiž cílem, aby mě Bůh učinil spokojeným a šťastným, a totéž

očekávám od církve. Klíčovou otázkou je, co mi to dává, nikoli co mohu dát já.

Paradox života

Ve vyznání víry Jednoty bratrské z roku 1662 se mj. říká, jaké jsou znaky církve a co jimi být nemá: „Kdež se evangelium svatě nezvěstuje, svátostmi se neslouží, řádu a kázně se nevede, do toho lezou bludové různí a života zlého hovadství se rozmáhá, církev tak zprznilá jest, že jí Kristus musí říci, že jeho choť není.“

Stará Jednota byla někdy hodně přísná, zároveň ale tehdy bratři na rozdíl od nás věděli, že být křesťanem a církví v sobě nese rozměr proměny a následování, někdy dokonce i pronásledování.

Ježíš ve zmíněném textu ukazuje jeden ze základních zákonů života, který se prostě nedá obejít: Cestou k životu je umírání. Nemyslím

fyzické umírání, ale umírání svým ambicím, hříchu, představám atd. Ježíš naznačuje „Ano, moje chvíle slávy přijde“, protože to říká pár dní před ukřížováním a nanebevstoupením, „ale není slávy bez utrpení, není života bez smrti, není požehnání bez oběti, není radosti bez bolesti“.

Začtème se ještě do citátu od Aloise Adlofa, jednoho ze zakladatelů Církve bratrské: „Chceš, aby Bůh miloval jen tebe? Chceš jen, aby tvůj záhonek zaléval a pěstoval? Chceš, aby jen v tvém omezeném místě, sboru, církvi přítomnost svou zjevoval? Ó, to bys srdci Božimu, té neobsáhlé jeho lásce, pranic neporozuměl.“

Co ale znamená nenávidět život, abych ho získal, a milovat svůj život, abych jej ztratil? Mám cítit nevolnost, když vidím západ slunce? Nebo smutek, když se mi něco podaří? Asi vnímáte, že nikoliv. Paradox života je v tom, že se člověk vrhá do budování kariéry, získávání

známostí, do vztahů, cestování... Vše slibuje naplnění, radost a úspěch. Člověk uvěří tomu, že tyto „třetky kolem nás“ (jak říká Brennan Manning) nám mohou dát štěstí. Najednou se ale vynoří zklamání z toho, do čeho člověk vložil naději. Ohlédne se zpět a zjistí, že mnoho oblastí, do kterých vložil energii, za to nestály. Ježíš nás učí: „Žij, ale nezapomínej na mě a na věci království, následuj mě. Nepromarni život tím, že se obklopíš třetkami.“

Zbavit se pocitu křivdy

Protiklad láska–nenávisť, použitý v našem textu, chce ukázat radikalitu následování. Jinde Jan píše: *Nemilujte svět ani to, co je ve světě. (1J 2,15)*. Milovat znamená dávat objekt lásky na první místo. A pokud je na prvním místě Pán Bůh a jeho království, pak tím poměří všechno

Proč Ježíš věci tak hrotí? Myslí to vážně? Skutečně se máme vzdát života?

ostatní ve svém životě. Najednou jdu životem s otázkou: „Pane, líbí se ti, co dělám, jak přemýšlím, jak jedním s lidmi? Co chceš, abych ti obětoval?“ A nejen to – přidávám k tomu i rozhodnutí dělat věci jinak. Nehrozí, že se z toho stane jen rutina, povinnost a zákon? Stane, pokud mojí motivací přestane být láska ke Kristu.

Myslím, že zápas o to, abych zemřel svým vášním, lenosti, averzi vůči některým lidem, přílišné citlivosti na sebe, ukřivdění nebo neodpuštění, se nevede proto, abych byl jak ze železa, dosáhl jistého stavu apatie a nenechal se zranit, ale abych byl Bohem lépe použitelný.

Nedávno za mnou přišel jeden kazatel a řekl mi: „Hodně se teď o tobě mluví.“

Odpověděl jsem: „Doufám, že jen dobře.“

„No, jak kdy. Přece nemůžeš chtít, aby se o tobě mluvilo jen dobře.“

Jeho upřímnost se mě trochu dotkla a cítil jsem se ukřivděn. Jenže Bůh mi ukázal: „Musíš se zbavit pocitu křivdy a nezabývat se tím, co o tobě říkají druzí. Nesmíš se litovat, musíš umřít sám sobě.“ Každému Bůh ukazuje něco jiného. V mém případě se umírání týkalo pocitu křivdy.

Umírání sobě samým souvisí i se službou druhým. Znamená to myslet víc na jejich potřeby než na svoje, obětovat něco z toho, co byste mohli dát své rodině a dětem. Nikoli obětovat rodinu a děti, ale obětovat něco. Znamená to nenechat se odradit, když jsou druzí nespolehliví, když navzdory vaší snaze reagují podrážděně, když na vaši napřaženou ruku ke smíru nereagují. Znamená to nebrat sám sebe smrtelně vážně. Kdo je totiž mrtvý, tomu nějaká ta křivda a bolístka nevadí.

Pán nás vyzývá, abychom umřeli sami sobě. Pak se totiž stáváme použitelnými pro jeho království, ale i pro vztahy, pro výchovu a pro život. Vlastně pro všechno, co chce on. ■

Bc. David Novák, M.Th., je předsedou Rady Církve bratrské, kazatelem sboru CB Praha 13-Stodůlky a vyučujícím na ETS.